

Tabor

Škof Rožman moli rožni venec v ljubljanski stolnici za vse Slovence, najbolj pa za tiste, ki so ga obrekovali in lažno o njem govorili.

TABOR
4-6 • 2013

VSEBINA

Kriki groze Hude jame	49
Pečovniški rudnik	53
Nepoznani lik škofa dr. Gregorija Rožmana – Stane Snoj	55
Taktična, usodna napaka	63
Govor pok. soborca Staneta Pleška, na komemoraciji na Orlovem vrhu	71
Komunistična divjanja po Dolenjski in Notranjski	73
Domobransko geslo – Dr. Alojzij Kukovica	80
Logaška klavnica – Miha štamcar, Jani Sever (Po Mladini)	83
Ubiti domobranci, ki so v maju 1945 ostali doma in so se javili partizanom.....	89
Gospod, nas si ustvaril svobodne <i>DJ</i>	95
Škof dr. Gregorij Rožman se je vrnil v svojo škofijo!.....	96
Darovali so	96

*Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!*

April–Junij 2013 • Ljubljana

KRIKI GROZE HUDE JAME

Letos tretjega marca je bilo štiri leta, ko je komisija za prikrita grobišča odkrila zapečateni rov sv. Barbare, misleč, da je zapuščeni rudnik, pa je bil satanski pekel, z jaški, napolnjenimi z vojaki, kamor so ljudje, – ki so bili vse prej kot ljudje, metali, raztepene, ranjene, žive, toda bose in nage vojake – domobrance! Ko so bili globoki jaški napolnjeni do vrha, so jih zasuli z zemljo in apnom. Glavni rov so zgradili z enajstimi betonskimi pregradami,, pa spet zasuli z zemljo.

Dogodek, ki je pretresel ne le slovensko javnost in obetal, da bo bistveno spremenil odnos do zamolčanih, prikritih in nepokopanih žrtev revolucionarnega nasilja.

A ob oziranju v ta leta se zazdi, da je bilo morda celo lažje prebijati enajst pregrad v rovu sv. Barbare, kot blokade, ki so bile nato postavljene pred pretresljivo hudo jamo, postavljene v politiki, državnem uredništvu, medijih, civilni družbi, zavezanim pridobitvam revolucije.

In ta »vojaška«, imenovali so se »narodno osvobodilna vojska«! Katerega naroda in kaj so osvobajali ti krvavi zločinci, z imenom KNOJ!

Zgodovinski bankroterji

Jože Dežman, predsednik komisije vlade RS za prikrita grobišča, to dejstvo umešča v daljše obdobje osamosvojitve, v katerem se je pokazalo, kdo je tisti, ki teh stvari noče videti. Ljudje, ki nočejo sprave so komunistični poraženci, zgodovinski bankroterji, ki so se nesramno vkopali v privilegije in nekdanjo moč, za katero mislijo, da jih lahko vzdrži v nedogled, da bodo lahko počeli tudi v prihodnje.

Kot primer takega ravnanja omenimo sociologinjo dr. Spomenko Hribar, ki je ob nedavni napovedi prekopa škofa Rožmana že začela deniurgično svariti pred tem, ***da mora biti izveden brez morebitnih razlag. Da je prekop Škofa Rožmana dokaz, da je imel prav. Gre že za viden vzorec ustavljanje resnice.***

»Kar se mrtvih tiče, bi to pomenilo, da ne bi spoštovali haških konvencij. Po Spomenki, bi mrtvi ostali nepokopani.«

Na eni strani slišimo, »da nismo ničesar vedeli«, na drugi strani pa to, česar naj ne bi vedeli, Za zavednega prodira na površnje:

Žrtev si je iskala izhod

Omenjanje rova sv. Barbare na demonstracijah, napisa, ki poziva h klanju kristjanov.

Ubijalske fantazme vedno znova stopajo v javni prostor: ubesedil jo je tudi letošnji dražgoški govornik dr. Božo Repe, ko je povezal partijsko, komunistično vstajo in sedanje gibanje protestnikov.

Prav Huda jama in Pečovniški rudnik, pa morda bodo odkrili še kaj tako nečloveškega, je svetovna tragika, v zločinnski topografiji človeške zlobe na zemlji, za kar bi ji težko našli primerjavo, zato smo to dolžni urediti mi in njeno sporočilnost iz več razlogov tudi internacionalizirati.

Zmetani živi v rove so tudi spraševanje zahodne in »neuvrščene« vesti, ki je zaradi lastnih interesov mižala pred zločini titoizma.

Kriki hude jame, četudi bi ga nekateri pri nas želeli prisilno utišati, mora biti slišan *urbi et orbi – Poceselem svetu, ne le ob obletnici odkritja.*

Rešenec iz brezna grabi življenje.

Spremeniti je treba napačno percepcijo Evrope in sveta, da je bila Srebrenica najhujši zločin po drugi svetovni vojni.

Pogled v preteklost prinaša jasno sporočilo pred vsako komunistično vstajo ki jo sprovcirajo komunisti s pobijanjem Slovencev.

Vse od konca vojne in do danes prejemajo »ti osvoboditelji« od slovenske vlade mastno pokojnino z vsemi privilegijami oni in njihovi potomci, za »herojska dejanja«!

Ne vem, koga so udarili bogovi?

... in večna luč naj jim sveti ...

PEČOVNIŠKI RUDNIK

Na obrobju Celja in Štor nameravajo izkopati območje Pečovnika, kamor so takoj po vojni množično vozili ljudi na usmrtitev, Ta predel bodo podrobneje preiskali še letos, – pravijo.

Ob četrti obletnici množičnega grobišča v Barbarinem rovu v Hudi jami, je to napovedal dr. Jože Dežman, predsednik državne komisije za prikrita grobišča.

Neuradno naj bi v Pečovniku ležalo sedem do osem tisoč trpel.

Pečovniške dogodke je podrobneje raziskoval Celjan Janez Črnej. Med drugim je zrisal zemljevid z 36 celjskimi grobišči pomorjenih!

Črnej pove: »Na pripravljenem zemljevidu se je odzval bivši novomeški župan Marjan Dvornik. Povedal mi je, da je imel na sprejemu argentinske Slovence. Ko ga je gospa iz te skupine prosila, ali lahko v bližini Celja poišče kraj z rudnikom in kamnolomom, kjer so njihove svojce žive zasipali. Gre za domobrance, ki so jih vrnili iz Vetrinja.

Tak kraj obstaja proti Laškem, pod znanim hribom Grmada, južno od starega gradu ob levem bregu Savinje.

VODA JE NAPLAVILA KOSTI

Rudnik Boemia je prikrit, zasuli so ga z zemljo. Med poizvedovanjem pri domačinih in znancih nisem dobil nobenih podatkov. Nato sem govoril z Stanislavom Jugom, upokojenim rudarjem, ki je bil med otroci s Petrička. Njegovega očeta pa so privedi v rudnik Pečovje.

Vse to sem povezal s prošnjo Slovenke iz Argentine. Rekel je,

Janez Črnej

da so imeli v rudniku zalog premoga še za več kot deset let, vendar leta 1945 nismo smeli kopati v Pečovju.

Črnej je še izvedel, da so pozneje v rudniku uprizorili nesrečo, ko so raztreli neko betonsko ogrado. Talna voda je rudnik zalila. Ob poplavi pa se je utrgal plaz in deroča voda je naplavila kosti!

Črnej je zbral številna pričevanja o zamolčanih dogodkih.

Tako naj bi dve vlakovni kompoziciji, polni vojnih ujetnikov gnali proti Jalovemu grabnu in jih žive zasuli v rudnik.

Kako so umirali ti nesrečniki? Prst jim je silila v usta, ušesa, nos, oči. Branili so se, kolikor so mogli. Vendar pritisku nametane prsti, niso dolgo kljubovali, obupali so z grenkobo v srcu in mislijo na vse drage, ki jih je vodila v blaznost, ki jim je dušila grla.

V Boemiji ostaja neraziskana skrivnost nešteti satanskih, paritizanskih zločinov.

NEPOZNANI LIK ŠKOFA DR. GREGORIJA ROŽMANA

V številki 49 je katoliški tednik Družina poročal o velikem slavlju ob predstavitvi knjige *Ljublanski škofje* v prostorih galerija Družina. Govoril je nadškof Alojzij Uran in dejal med drugim, da je ljubljanska nadškofija dobila s to knjigo dostojno predstavitev svojega poslanstva po svojih pastirjih.

S temi besedami je pozdravil, kot je dejal, »življensko delo« avtorja te monografije Franca M. Dolinarja in dodal, da knjiga predstavlja za nadškofijo krono vsega dogajanja ob 300 letnici posvetitve baročni stolnici, ki bo v letopis zapisana z zlatimi črkami.

Da si ljubljanski škofje zaslužijo našo pozornost in so vredni našega spomina je v predgovoru zapisal tudi kardinal Franc Rode. Poleg drugega je zapisal, da nam skrbno zbrano gradivo dr. Dolinarja daje priložnost, da поблиže spoznamo in pravilneje ovrednotimo zgodovinski pomen ljubljanskih škofov.

Prispevek dr. Dolinarja je po mnenju kardinala odličen in prispeva k temu, da bo narod svoje škofo ohranil v hvaležnem sponinu in jim bo dal mesto, ki ga s svojim duhovnim poslanstvom in kulturnim prizadevanjem zaslužijo.

Knjiga ljubljanskih škofov pa ni le knjiga o življenju škofov, ampak, kot je dejal avtor »odstira pomemben del slovenske nacionalne zgodovine, ki se zrcali v štiriintridesetih osebnostih ljubljanskih škofov, nadškofov, knezoškofov, metropolitov in devetih osebnostih ljubljanskih pomožnih škofov.

Življenske zgodbe škofov so po besedah avtorja tako tesno vpletene v versko, cerkveno, družbeno, politično in kulturno zgodovino osrednjega slovenskega prostora in so v tolikšni meri postala njen sestavni del, da bi bila brez tega slovenska nacionalna zgodovina bistveno osiromašena in v nekaterih pogledih celo nerazumljiva.

V sklopu vsega slavlja je bil objavljen v Družini šte. 51 dolg intervju z Dolinarjem, v katerem je avtor v nekaj besedah, po vrsti predstavil vse ljubljanske škofo. Poglejmo kakšno oceno si je zaslužil škof dr. Gregorij Rožnan.

»... Ko gledam celoto, ko gledam teh 34 osebnosti na sedežu ljubljanske škofije, lahko mirno zagotovim, da so bili v svojem času pravi ljudje na pravem mestu. Nedorečena ostaja le vloga škofa Rožmana o katerem zgodovina še ni izrekla zadnje besede. Njegova pastoralna vloga pred drugo svetovno vojno ni sporna. Razmere med drugo svetovno vojno pa so ga zmedle in mu zameglile jasno presojo. Zdi se, da so bile pretežko breme za njegova ramena.

Zgodovinar Dolinar je »skrbno zbral vse gradivo«, kot je zapisal kardinal Rode, »zato ne bo imel težave, da konkretno pove vse razloge zaradi katerih ostaja vloga škofa Rožmana nedorečena.

Dolinar naj pojasni, kaj naj bi po njegovem mnenju moral ljubljanski škof med drugo svetovno vojno storiti ali opustiti in v čem naj bi ga razmere zmedle in mu zameglile jasno presojo.

Ker smo naleteli na podobne pripombe o nejasnosti glede osebnosti škofa Rožmana pred leti tudi v Knjigi o Rožmanovem simpoziju v Rimu, se zdi, da v nekaterih cerkvenih krogih v domovini še vedno ni jasno, da je divjala med vojno pri nas pod videzom OF – KOMUNISTIČNA REVOLUCIJA.

Tega nekateri katoličani niso hoteli videti že tedaj in so s komunisti sodelovali!

Danes pa se zdi, da nekateri verniki to kolaboracijo še vedno odobravajo.

Nasproti Rožmanovi načelni drži postavljamo Kocbekov pragmatizem, ki pa se je izkazal za utopijo!

Kocbek je ob koncu življenja svojo napako priznal v dnevniku, o čemer lahko beremo v razpravi »Kocbekovo očiščevanje«, ki jo je napisal v spominskem zborniku kulturnik Tine Hribar.

Naslednji odstavki so vzeti iz strani 150 zbornika o Edvardu Kocbeku: »GLOBOKO ZGORAJ«.

»...Odslej se Kocbek v svojih zapiskih vse pogosteje sooča in spopada S SATANIZMOM. Njegovo obžalovanje, da se je prepustil boljševikom katerih nepresežni lik je (bil) satanski lik Kardelja.

Pod vprašaj se mu postavlja cela življenska pot.

»Kupa življena se je zvrhala. So najbitkejše ure v mojem življenju. Prvič v življenju mi je iz globine žal, da sem se rodil kot Slovenec in prvič po tridesetih letih mi je postalo iz vseh mojih človeških vlaken žal, da sem se odločil za partizanstvo.

Komunizem je resnično satansko maščavalna in infernalna sila.«

(Kocbek 2004, 148 149)

To strašno obžalovanje se je Kocbeku zapisalo 9. februarja 1976. Tik pred prepoznavanjem 3. februarja pa Kocbeka spet obidejo samomorilne misli:

»Vznemiril sem se, kakor že dolgo ne. Okoli poldneva so mi potekale grozne ure. Šlo mi je na jok. Prevzemal me je obup, nekaj blaznega, po smrti koprnečega se je razživljalo v meni«

Kocbek nima več moči, da bi se distanciral od svojih nekdanjih aktivistično revolucionarnih stališč.

Kljub času, ki je pretekel od tedaj, pa se zdi, da so v Sloveniji ljudje, ki za to Kocbekovo izjavo še ne vedo.

Kocbek se je nazadnje grozno kesal.

Njegovi pristaši pa še vedno očitajo škofu Romanu, da je svaril pred komunistično nevarnostjo, zavito v OF.

Za poznavanje mišljenja in čutenja škofa dr. Gregorija Rožmana bi bilo koristno, če bi več Slovencev vedelo, kako je škof Rožman preživel svoje zadnje ure na bolniški postelji. V tretjem delu Kolaričeve knjige najdemo o tem pričevanje zlatomašnika Antona Merkuna:

...Vstopil sem in pozdravil: »Hvaljen Jezus!« Nato je rekel škof Rožman s tresočim glasom: »To je zelo lepo, da ste prišli. Potem je nadaljeval: »Jaz strašno trpin, strašno trpim.« Nato je nadaljeval počasi s poudarkom: »Molite, molite, molite ...«

Potem je povedal kak namen naj molimo: »molite zame in za moje preganjalce zaradi katerih toliko trpin! Molite žalostni del rožnega venca«!

Msgr. Matija Škerbec je po smrti škofa Rožmana napisal tale stavek: Tudi o komunističnih nasprotnikih, ki so ga tako osebno obrekovali in sovražili, se ni nikdar izrazil s kako nejevoljo. Skušal je vse prej opravičiti, kot obsojati.

V isti knjigi beremo: Dne 12. decembra 1943 je v ljubljanski stolnici imel tisto zgodovnsko pridigo o komunizmu, ki jo je končal z besedami:

»Že, ko več govoriti ne bom mogel, se mi bo iz umirajočega srca še dvignila poslednja prošnja, tista, ki jo za svoj narod vsak dan ponavljam: »Razsvetli Gospod zaslepljene, da bodo spoznali častno in večno nesrečo v katero jih peha brezbožni komunizem, da se bodo obrnili in spreobrnili. Privedi jih Gospod nazaj k resnici in v božje kraljestvo.«

»Za tiste pa, ki so povzročili, da smo morali iti po svetu, za vse, ki so nas preganjali, za vse, ki so pozabili na svojega Boga, prosimo, da najdejo pot resnice. Jaz sam nisem noben večer pozabil dati blagoslov tudi svojim sovražnikom v domovini. Če imamo mi resnico in nas ona dviga, potem naj ta odpre pot tudi tistim, ki so v zmoti.«

Bog daj, da bi blagoslov tega velikega škofa in gorečega Slovenca kmalu obrodil svoj sad, da bo vrnjeno dobro ime njemu,

in vsem, ki so pravi čas, mnogi za ceno življenja spoznali in se uprli brezbožnemu komunizmu.

Mnenje gospoda Dolinarja, da so škofa Rožmana med drugo svetovno vojno razmere zmedle in mu zameglile jasno presojo je veljalo za »pravo« v desetletjih enoumja.

Mislim pa, da bi sedaj že mogli pravilneje ovrednotiti tako osebnost škofa dr. Gregorija, kot njegov čas.

Gospod Dolinar se mora zavedati, da na delovanje škofa Rožmana ne gledamo vsi Slovenci enako kot on in da imamo svoje razloge za to, ker jih ima verjetno tudi on svoje, vendar ni dveh resnic!

Njegova dolžnost je, da dokaže kar trdi. V čem naj bi škof ne presojal prav? Naj jasno pove kaj bi moral ljubljanski škof med drugo svetovno vojno storiti ali opustiti, da bi bil tudi on kos času in svoji nalogi.

Potem bo tudi pogovor o tej dobi in o njenih ljudeh postal konkreten in nam bo dovolil boljše poznanje razmer, kot so v resnici bile.

KOROŠEC

Škof dr. Gregorij Rožman ni bil v poveljstvu Slovenskega domobranstva. Gledal pa ga je z upanjem, da bo le to zaščitilo slovenski narod pred nasilnostjo, tako Nemcev kot partizanov, ki so šli roka z roko vse od »pete kolone«, ko so s propagando razdirali jugoslovansko vojsko in vse do nemškega napada na Stalina 22. 6. 1941, ko so bili nemški prijatelji!

Vsaka kritika temu »prijateljstvu« je bila kaznovana s smrtjo

po partizanih, Do tedaj je bila javna kolaboracija partizanov z nacisti »strateško dejanje.«

Po tem datumom pa so tajne vezi z Nemci ostale. Zato razumemo zakaj partizanski boj proti okupatorju ni veljal proti okupatorju, temveč proti zavednim Slovincem, ki niso odobravalı komunistične revolucije.

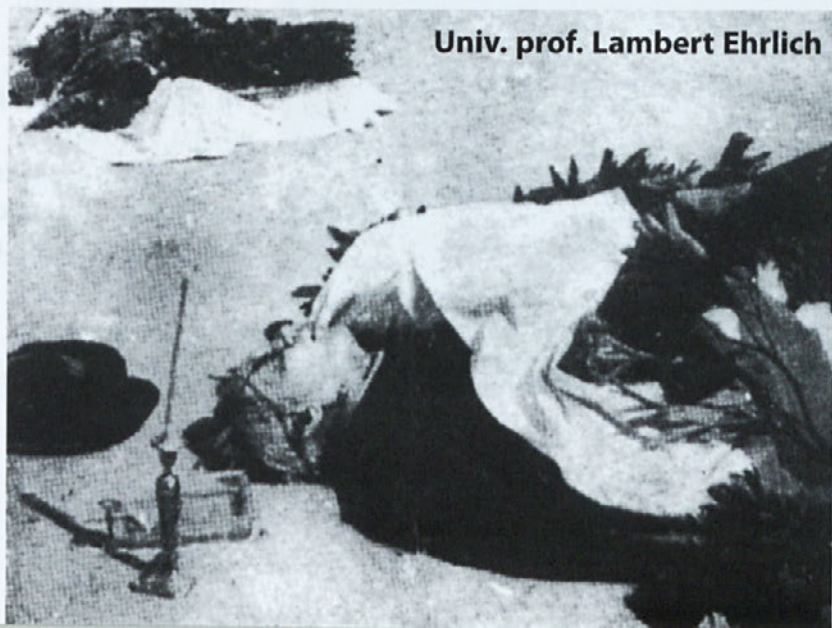
Strateški namen partizanov je bil Nemce samo izzivati, da se maščujejo nad mirnim prebivalstvom Slovenije, ki je odklanjalo komunizem in okupatorje.

Nemci so streljali talce. Ljudi gonili v koncentracijska taborišča, od koder se mnogi niso vrnili.

Načrt obojih je deloval, vendar o tej kolaboraciji partizani ne govorijo.

Domobranci organizirani v udarne bataljone, so bili še močnejše čuvarji domačega ognjišča. Niso se pa skupno bojevali z okupatorjem. Sami so odkirivali partizanske brigade, jih zasledovali in razbijali.

Komunist Kidrič je izjavil: »Ni važno če pobijemo vse Slovence, bomo pa Kitajce naselili, samo da bodo komunisti.

Univ. prof. Lambert Ehrlich

Posebno Ljubljano so »čistili« komunističnih atentatorjev.

*Ubili so duhovnika prof. Ehrlicha, študenta Emmerja, akademi-
ka Župca in Kiklja, bana dr. Marka Natlačena, generala Rupnika,
policijskega upravnika Hacina, trgovca Praprotnika, učiteljsčnika
Pavčiča, študenta Grozdeta.*

Vsa Slovenija je bila odprt grob ...

*Ob vsem tem je razumljivo, da se je škof dr. Rožman »distan-
ciral« od ljudi, ki so morili zavedne Slovence.*

*Škof dr. Rožman je bil trdnjava dobrega in neizprosena ozna-
njevalec resnice!*

**Ob domobranskem
vdoru v Loško
dolino smo ujeli tudi
partizane. Stotnik
Vuk Rupnik zaslišuje
ujeta partizana.**

*(Iz gradiva Muzeja
novejše zgodovine)*

TAKTIČNA, USODNA NAPAKA Predsednik Tabora v Argentini Korošec je v Svobodni SLOVENIJI (Buenos Aires 11. 5. 1980) priobčil sledeč pomemben prispevek – Ured.

Ko berem v podlistku »Svobodne Slovenije« Pripombe Marka Kremžarja o Bučarjevih »Usodnih odločitvah«, je dozdevna močna želja po ugotovitvi čim popolnejše resnice o dogodkih v letih 1941/45.

Vrednost teh pripomb pa je Kremžarju prirojena odlika, spoštovanja do sočloveka. Vseskozi spremlja z mehko, toda odločno obrambo katoliških nazorov in vidnejših oseb, ki so izšle in se prizadevale delati za narod iz teh nazorov.

V tej odločnosti posebno močno izstopa spoštovanje do vsega, kar so storili naši zaslužni možje, zato mu ni težko najti besedo opravičila tudi ob taktično nerodnih, ali celo usodnih odločitvah.

Zavaja pa v nejasnost, kadar istoveti katoliško stran, s politično stranko ali ilegalno z uporom proti okupatorju, ali demokratsko vodstvo z vodstvom politične struje.

Ker sem bil aktivno udeležen v onih težkih letih, bi rad pomagal k dopolnitvi slovenske resnice.

Kremžar:

»Iz usodnih odločitev izzveni na novo mnenje, da je bila napaka demokratičnega vodstva v tem, da se ni odločneje naslanjala na svoje ilegalne organizacije ter da je v veliki meri sledila samoobrambi, ki je imela dovoljenje italijanskih okupatorjev.«

Demokratsko vodstvo – SLOVENSKA ZAVEZA je gradila vse na ilegalnih organizacijah posameznih članov Zaveze, strank in

gibanj. Razlika med mnenji članov je bila le, kdaj postaviti skupno ilegalo na teren in pod katerim poveljstvom.

Glavni namen Zaveze je bil zaščititi narod pred nasiljem okupatorja ter se pripraviti na udar, v sovražnika, ko bo ta poražen na svetovnih frontah.

Ker pa je KP odklonila za pristop v Zavezo in je zaradi svojih oblastišeljskih načrtov ustanovila lastno »zavezo« Osvobodilno fronto, katero je takoj podprla s prvimi terorističnimi akcijami in umori ter z lažno propaganda proti nasprotnikom.

Ob tem »presenečenju« je Slovenska zaveza čutila dolžnost nujnih ukrepov ob novem sovražniku slovenske demokracije.

Člana Zaveze Oficirska grupa in Glavačeva skupina sta bila odločna, da se vzporedno z prvimi partizani postavi na teren ilegala nacionalistov. Zahtevo je podprlo tudi zastopstvo liberalne stranke.

Proti nastopu pa je bilo vodstvo SLS, v prepričanje, da bo vojna še dolga in v skrbi za slovenska življenja zaradi okupatorjevih represalij.

KP je ob poznanju situacije v Zavezi, podvojila svojo aktivnost ustrahovanja: Umori, prisilna mobilizacija, ugrabljanja, zaprisege.

Njen načrt je bil hitra razpršitev, sicer maloštevilnih provokativnih enot po vsej Sloveniji.

Neodločnost Slovenske zaveze glede ilegale je imela prve usodne posledice že v zgodnji pomladi 1942.

Pred komunističnim nasiljem so se zbirale posamezne grupe fantov po deželi in čakale nekoga, ki ne bo fašist ne komunist.

Sekolec, Kranjc, Slanc - v Štajerskem bataljonu

V Loški dolini, Begunjah, Dobrem polju, Ribniški dolini, Beli krajini, Pod Gorjanci, pri Št. Joštu, na Brezovici, v Pugledu, v Žuženberku na Krškem, v Suhi krajini in še bi lahko našteval.

Tega »nekoga« so čakali tudi ubegli nemški mobiliziranci, na Gorenjskem in Štajerskem, Koroški fantje, pa Prekmurci in Primorci.

Ker pa tega »nekoga« ni bilo so jih po večini zajeli partizani, pognali v svoje vrste, tiste, ki so se pridušali na Tita, ostale pa razbili in pobili.

Ob vsej tej porazni situaciji je končno v Zavezi prišlo do enotne odločitve.

Nacionalna ilegala je odšla na teren šele 17. maja 1942. Značno so jo podprli z orožjem, ne aktivisti Slovenske legije, temveč AKTIVIST Slov. Legije, Branko Pogačnik, ki je videl da cincanje in neodločnost VODI V PORAZ.

Zavest resnosti položaja nas je trdno družila preko vseh prejšnjih delitev.

Je pa naravno, da večinski slovenski stranki ni bilo vseeno, kdo vodi skupno ilegalo. Dvom in bojazen nekaterih v vodstvu za prestiž po vojni in nevarnost izgube večinskega zaupanja pri narodu je zavedel vodstvo, da se je poslužilo taktične napake, ki je bila usodna za ves poznejši razvoj dogodkov.

Ob prepričanju, da bi imela možnost vojske z lastnim vodstvom, je odsvetovala svojim zaupnikom po deželi pristop fantov k skupni ilegali.

V Dobrem polju je čakalo 23 fantov, pristopili so trije. V Žuženberku je bilo zbranih trideset, prišel ni nobeden. V Gorjancih vas čaka cel bataljon fantov, so vedeli povedati v Ljubljani. Ilegalo je čakal partizanski bataljon.

Bil je obupen položaj. Ilegala se je tako znašla sama na sovražnem terenu! Ob nezadržnem naraščanju partizanstva in njegovega terorja, pa je nezaščiteno prebivalstvo – posebno na ozemlju pod italijansko okupacijo – začelo iskati zavetja v bližini italijanskih postojank.

Ker SLS ni imela prostovoljcev oficirjev za vodstvo lastnih ilegal na terenu, se je z iskrenim namenom zaščite prebivalstva, poslužila edino še možne poti – ustanovitev straž po vaseh proti nasilju (VS).

S tem pa je nevede tudi dopolnila prvo etapo komunistične revolucije:

USTVARITI DOMAČEGA SOVRAŽNIKA V SENCI OKUPATORJA. KP PA MU JE PRITISNILA PEČAT IZDAJALCA.

**Nekdo je zapisal: VS so nastajale spontano!
In drugi: PO TOČI JE PRPOZNO ZVONITI!**

Tisti, ki se utaplja, brezupno grabi vse, kar doseže. Ne vpraša, čigava je ponujena roka!

Poleg tega pa je dejstvo, da je bilo lažje – posebno kmečkemu fantu – ostati v domači vasi, da je lahko oral in sejal in bil pri družini, kot oditi v gozd, spati na resju, trnju ali v blatu, večkrat na dežju, mrazu ali stati na straži večkrat skoro vso noč, ob neredni, nezadostni slabi hrani, počutiti se bolehnega, trudnega, z raznimi nevšečnostmi, vstati ob dveh ponoči in oditi na stražo, za tri ali več ur, ali do zore, če te pozabijo. In ko zjutraj prideš nazaj v taborišče ni več zajtrka, ker nate »kuhar« ni računal.

Poleg tega pa je fante v VS zelo motila okupatorjeva navzočnost, njegove zahrbtne manipulacije s komunisti in vidne zapreke večjih akcij proti sovražniku.

Ko je sosedova mati vprašala sina – Vaškega stražarja: »Ja kako pa bo, ko se boste srečali z zavezniki?«

Pa ji je odvrnil sin: »Nič ne skrbite mama, saj vodstvo misli za nas; bodo že oni uredili!«

Kako so uredili, smo bili priča na Turjaku!

Kremžar pripominja: »Gledano nazaj je gornja kritika (da se vodstvo ni naslanjalo na ilegalne organizacije) videti upravičena, čeprav menijo nekateri, da je šlo za usodno, drugi pa za taktično napako. Vendar ostane še vedno neodgovorjeno vprašanje, če je bilo v taboru, ki ni priznal prisil in ob rastočem partizanstvu terorja, to sploh mogoče?«

Tu gre gozd v rudnik Pečovnik

Večkrat v življenju posameznika ali naroda se pojavi neka možnost samo enkrat, če jo zamudimo spremenimo položaj in posledice.

Če je v hiši požar, včasih zadostuje škaf vode, da se požar pogasi. Če pa pride voda prepozno, je lahko vse zamujeno.

Kremžar zaključuje: *»Pazite, ali bi v nasprotnem primeru res lahko pričakovali različen potek revolucije? Na ta vprašanja ne bomo nikdar poznali odgovora«*

Ker je zadeva načeta v potrdilo trditve o možnem drugačnem poteku revolucije, odgovarjamo:

1. Sprememba načina obrambe in končno borbe, bi logično prinesla spremembo položaja.

Če sem na Šmarni gori, ni nevarnosti, da bi se utopil. Nerodno pa je, če se spodtaknem!

2. Če bi s partizansko ilegalo VZPOREDNO NARAŠČALA TUDU NACIONALNA ILEGALA, ki bi jo verjetno prerasla, saj smo bili vendar katoliški narod.

3. Prevaranim partizanom - nacionalistom, bi bil veliko lažji pobeg v drugo ilegalo kot v VS v senci okupatorja. Pomislimo

samo na fante s Koroške, Štajerske, Gorenjske, Primorske, ki so se skrivali pred Nemci, ali one pred Italijani! « **Celo v ilegali nismo tedaj razumeli VS!**

4. VS so ščitile samo »Ljubljansko pokrajino«. Druge »pokrajine« smo pa prepustili komunistom?

5. Z VS smo bili negativno vezani na italijanski razpad. Ko bo ta pred vrati in to kmalu! Na orožje vseh vrst, ki so ga imeli Lahi, nismo niti pomislili!

Mislili smo le na Angleže. Ker pa nismo bili vajeni ilegale, zato smo se zatekli v gradove in pustili nezaščiteno prebivalstvo partizanom!

6. Z ilegalo bi komunistična propaganda o »izdajalcih« imela neznamenit uspeh. Tako pa se je sovraštvo stopnjevalo prav ob tem motivu. Imelo je že med revolucijo, posebno pa po njej strašne posledice.

7. Z vzporedno ilegalo bi bilo operativno področje za partizane skršeno. Brez dvoma bi KP sledila svojemu cilju, da uniči vse, kar se ji zoperstavi. Toda kako bi ji to pustili? Bila bi prisiljena na pogajanja z nami, če ne bi hotela lastnega uničenja.

8. Ilegala bi bila logična zahteva časa, tudi če bi partizanov ne bilo. Ne za upor z izzivanjem Nemca, temveč za zaščito, ki so jo kdorkoli iskali pred njim.

Nasprotno pa bi bila tedaj logična razvrstitev dogodkov mirneje, kot pozneje v krvi slovenskih junakov

* * *

**Podpolkovnik Peterlin -
poveljnik Slovenske legije**

Ob vseh teh dejstvih se ne morem otresti zavesti da je naše vodstvo - ob kritičnih trenutkih - imelo večje vdanost v usodo, kot zaupanje v svoje moštvo, vero v lastno sposobnost ter zavest odločilne odgovornosti.

Še sedaj včasih srečam koga, ki pravi: »I, tako je pač bilo.«

Tako je bilo, ker smo se vdali v usodo! Narediti bi morali vse, da ne bi bilo tako! In kar ni bilo v

človeški moči in zmožnosti, bi Bog pomagal!

Z moštvom. kot smo ga imeli bi vodstvo delalo čudeže, le поблиže bi ga morali poznati - to moštvo!

Partizanski poveljnik Pero Popivoda je dejal zajetim borcem Grčaric in Turjaka na dvorišču kočevskega gradu, predno so jih odgnali v pokol:

»Ko bi vi imeli vodstvo kot je naše, in mi borce kot ste vi, bi ne prišlo do te vaše tragedije.«

Ta dopolnitev ni kritika ali celo obdožitev, je razmišljanje - pozitivnih ali pogrešanih odločitev.

Trpljenje in boj je imel en sam vzvišen ideal vseh:

»VELIKA, ZDRUŽENA, SVOBODNA IN SUVERENA SLOVENIJA!«

GOVOR POK. SOBORCA STANETA PLEŠKA, NA KOMEMORACIJI NA ORLOVEM VRU

Dragi prijatelji!

Prav je, da se vsako leto vsaj s kratko proslavo spomnimo naših pomorjenih domobrancev in drugih žrtev komunizma. Proslava ne sme biti samo nekaj zunanjega, ampaj nekaj iz naših src, s čemer izrazimo spoštovanje pomorjenim in njihovi veliki žrtvi.

Komunisti vedno ponavljajo in trdijo samo tisto, kar koristi njihovim načrtom. Nazadnje bo vendarle razodeto tako, kot je v resnici bilo.

Šele to bo resnična zgodovina, ki bo prikazala tisti čas v pravi luči resnice. K temu pričevanju smo poklicani mi vsi, ne samo nekateri, ki so se rešili v viharju laži, zmot in nasilja.

Še vedno ni čas, da prekrizanih rok sedemo pred TV in si mislimo: »No zdaj pa bo!« Nič ne bo, česar ne bomo zahtevali in si sami priborili! Življenje je boj med Dobrim in Zlom od začetka sveta in bo do zadnjega dne!

Komunisti so bili pripravljeni ves narod žrtvovati: Spomnimo

se Kidriča: »Če bo ostalo samo pet Slovencev in bodo komunisti, bomo dosegli svoj namen«

Nikdar ne mislimo, da bodo tako zlepa pustili oblast in se umaknili! Slovenija bo rešena komunizma, ko se bo zrušil kot svetovna gospodarska, politična, kulturna in moralna sila ali pa zmota in nič preje!

Kdaj bo prišel ta dan, je v Božjih rokah, odvisno pa je tudi od nas, če bomo znali odločno zahtevati pravico za svoj narod. Za enkrat komunisti marsikaj »preslišijo«, a samo do meje, ko njihova oblast ni v nevarnosti.

Že vse od leta 1941 opazujem, kako naše vodstvo vedno čaka na ugoden trenutek za revolucionarni akt, ki naj svetu pove, da hočemo svoje narodne pravice. Komunisti so to čakanje izkoristili in začeli revolucijo ter narod pahnili v polstoletno suženjstvo.

Zdaj pa pogledjmo druge narode: Poljska je na poti v svobodo., na Madžarskem bodo svobodne volitve. Včeraj so z vsemi častmi prekopali ostanke voditeljev, ki so bili po sovjetskem udaru obsojeni in pobiti. V sami sovjetski zvezi se dvigajo narodi in zahtevajo svobodo, prav tako kor baltski narodi.

Slovenski narod vedno glasneje zahteva resnico o revoluciji, hoče vedeti kaj se je zgodilo v Kočevskem rogu, v Hudi Jami, kaj v Toškem breznu, Krimski jami itd.

Emigrantsko vodstvo še vedno čaka in ne ve, da je zamudilo čas in izgubilo narod!

Hvala Bogu, narod v domovini se je zavedel časa in svojega obstanka. Sam zahteva pravice, ki mu gredo in se ne zanaša na druge, kot smo se včasih.

S tem nočem reči, da narod ni bil zaveden. Pa še kako!

Taka mladina, kot smo bili slovenski domobranci, narod še ni imel in je verjetno tudi nikoli več ne bo imel. Vendar, ta mladost je bila izdana in pomorjena, ker ob koncu vojne in še prej, narod ni imel človeka, ki bi to zdravo silo zbral in povedel do srečnejšega konca.

Ne samo, da so bili fantje zavedni. Ta zavednost jim je narekovala tudi pripravljenost na žrtve. Spomnim se poti iz Loke v Št. Vid. Pokazal je na svojo vas pod Šmarno goro in rekel solznih oči: »Če bo kdo ostal živ, naj pove doma, da sem bil vrnjen«. Če bo kdo ostal živ ...«

Torej fantje so vedeli kaj jih čaka in so šli brez tožbe. Današnji rod je zrastel na njihovih grobovih in iz njihove bolečine. Ve, kaj hoče in vsak dan glasneje zahteva resnico o Rogu, Hudi Jami, Toškem breznu, Krimski jami itd., o veliki laži, ki so ji takrat rekla OF Tak, današnji rod začenja, kjer so končali naši domobranci.

Vse preveč se zanašamo na druge in čakamo ...

KOMUNISTIČNA DIVJANJA PO DOLENJSKI IN NOTRANJSKI

Osvobodilna fronta je imela v načrtu pomoriti vse tiste posameznike, za katere je smatrala, da bi ji delali ovire do revolucije.

Na deželi je bila izvedba takih likvidacij težavnejša, ker niso imeli dovolj sposobnih morilcev.

Jeseni leta 1941 so prišle na teren posamezne skupina, z namenom likvidacij. S temi dejanji so hoteli pridobiti ugled pri ljudstvu in pokazati, da so oborožena sila., zato naj se je ljudje primerno boje.

Izvršni odbor osvobodilne fronte, je poslal tem edinicam naslednjo nalogo:

»Med ljudstvom si moramo pridobiti ugled in ljudstvo mora imeti pred nami strah. Moramo počistiti z vsemi, kar ni z nami.« Po gornjem nalogu so se začele množične likvidacije, po vsej Sloveniji. To pot se bomo ustavili pri Dolenjski in Notranjski.

Ko so kakega osumljnca prijeli, so ga takoj likvidirali in ko je bil že mrtev, so uprizorili proti njemu na raznih mitingih politično gonjo, da je bil »izdajalec.« Od »komande« so imeli ustno navodilo: »Najprej ga ubij, potem pa pojasni z lažjo, zakaj si ga ubil«

Tega navodila so se res tudi držali, vendar se je mnogokrat zgodilo, da so bile njihove laži tako otipljive in nerodne, da se je začelo ljudstvo od njih obračati prav zaradi laži.

Na Dolenjskem odgovarjata za te umore **Žan Rome in Nace Majcen iz Mokronoga**. Ta dva sta dala komandirjem svojih čet dovoljenje, da smejo streljati ljudi na svojo pest brez zasišanja. Najhujše umore pa sta izvršila lastnoročno. Sem spada umor Lundrove družine iz Zabukovja pri Trebnjem.

Način likvidacije je bil okruten. Morilci so uporabljali samokrese, nože, ali pa kole. Dostikrat so svoje žrtve zmetali na ogenj in jih pekli. Samo na enem »delovnem področju« teh dveh zverin, to je od Blatnega klanca do Klevevža, je iz te dobe čez sto grobov.

Tam pod Gorjanci je takrat opravljal tako grozodejstva **Franc Pirkovič – Čort**.

Umori v Beli krajii, so se pričeli nekoliko pozneje.

Tu so opravljali umore **Janez Majniji – James, Ahac s pravim imenom Brodar Lojze ter Sokolo Jože**.

Blizu Suhorja so imeli 40 m globoko jamo, v katero so žrtve metali tudi žive. V tej jami je okoli 70 žrtev.

V Toplicah so ob eni sami noči, ki so se zapodili v vas divji in pijani, pobili 16 ljudi. V Kronovem so tedaj pobili znano Furlanovo družino. Pobili so vse, razen Dragota, ki je ušel izpred puskeine cevi

V okolici Sv. Križa pri Litji, je v tej dobi moril študent **Čonč z komunističnim imenom »Prlek«**.

Veliko grobov iz te dobe je v okolici Starega Loga pri Kočevju.

Enako se je dogajalo na Notranjskem posebno v Krimu in Krinski Jami. Krvavi peči in Robu. Samo Krinsko jamo so zmetali okoli 100 ljudi, mnogo še živih.

Tu sta imela svoj rajon mučenja in pobijanja komunist Stana Knap iz Ljubljane, ki je bil ob dobi italijanskega razpada komandant Toplic in Daki – Stane Semič.

DOBREPOLJSKA DOLINA

Po izjavi nekaterih komunistov je bila dobrepoljska dolina »najvarnejše »belogardistično gnezdo.«

V vsej dolini je bilo le nekaj komunističnih simpatizerjev in celo ti so bili zapeljani po begnicah iz Štajerske, ki so se naselili v tej dolini.

Ko so Nemci zasedli Štajersko, je bilo mnogo beguncev, ki so iskali zavetja v »italijanskem« sektorju.

Narodni čut in krščanska ljubezen je narekovala ljudem, da so sprejeli veliko teh beguncev. Ljudje so jim preskrbeli delo, obleko in vse potrebno. Na žalost pa so nekateri izmed beguncev postali prvi organizatorji OF in postali zvodniki neukih ljudi.

Debeljak Franc in Alfred Štrubel sta se znala sijajno prikri-vati pred ljudmi. Tako je Debeljak redno prihajal v cerkev in k obhajilu, Štrubelj pa je bil pozneje zajet od Italijanov in ustreljen.

Na nesrečo te doline se je prav na robu doline naselil izvrši odbor – komanda v Jauhah. Odbor se je preživiljal kot cigani, nadlegoval je ljudi za hrano. Italijanska posadka na železniški postaji in v Zdenski vasi se ni menila za partizansko »nadlego-vanje«.

V začetku junija 1942, so komunisti zasedli vse tovarne avto-mobile, voz in konje in prišli topat v Videm zadrudo, ki je bila založena z živili za vso dolino. Italijani so vedeli za to krajo. In namesto, da bi zaščitili prebivalstvo, so začeli s topovskim ob-streljevanjem doline iz Velikih Lašč.

Bilo je veliko razdejanje ne le po Vidmu, kjer je pogorelo župnišče, ampak po vseh vaseh naokoli.

Partizanom se seveda ni nič zgodilo mirno so odpeljali na-ropano blago.

Tedaj so ljudje spoznali, da od Italijanov ne morejo pričakovati nobene pomoči.

STRUGE

Istočasno kot v Dobrem polju so Italijani izvrševali racije tudi v Strugah. Tam so pobrali okoli 30 ljudi, od katerih so še isti

dan postrelili 11, klub posredovanju župnika Oražma. Draga je bila cena, ki so jo morali nedolžni ljudje plačati za komunistična izzivanja.

Suha krajina vse do jeseni ni imela VS. Po odhodu Italijanov so partizani pridrveli v vasi, pobijali ljudi, požigali in ropali. Tudi v Dobropolje so poskušali priti, toda tu so naleteli na odpor dobropoljskih fantov, ki so pri Kompoljah razbili slavno Tomšičevo brigado.

Proti koncu septembra pa je bila v Suhi krajini ustanovljena VS v Žvirčah, Ambrusu, Krki Kočevju in Korinju.

Partizamske brigade so imele svoj stalni prehod iz Mokrškega okrožja v Suho krajino med Čušpergom in Dobropoljem.

Poveljstvo VS je bilo tedaj poverjeno Antonu Pernetu, ki je dobro vedel za te prehode.

Trudil se je, da bi jih preprečil, toda Italijani so mu to povedali. Še več, prehod so nadzirali Italijani sami, med tem pa zalagali partizane z orožjem, stelivom in hrano izbunkerjev ob železnici.

Ker je Perme ostro protestiral proti tem zločinskemu početju Italijanov, so ga najprej razrešili poveljstva, ga zaprli in nato poslali nazaj v Ljubljano.

TRAGEDIJA ŽVIRČ

V začetku julija 1942, bilo je na prvi petek so tri komunistične brigade obkolile vas, ki je bila nezavarovana. Bilo je v zgodnjih jutranjih urah. Hinjski kaplan Hinko Novak je prišel v vas, da bi tam imel pobožnost prvih petkov. Ljudje so bili že zbrani v cerkvi, ko je vstopil v cerkev znani komunistični duhovnik Mikuž

Metod s tropom komunistov in zahteval od kaplana Hinka, da bi mu dovolil maševati.

Kaplan pa mu je odklonil. Komunisti so kaplana zvezali in da zaprli v svinjak. Mikuž pa se je pripravil za mašo in dejansko tudi maševal. Stregla sta mu dva partizana. Pred obhajilom je partizan pozvonil, a nihče se ni premaknil. Mikuž se je obrnil in pozval ljudi k obhajilu z besedami: »Saj je vendar prvi petek«.

Nihče se ni ganil. Mikuž je končal mašo in se ponovno obrnil k vernikom, da bi jim podelil sveto obhajilo Ker se nihče ni odzval je dejal:

»Če jaz nisem dober, da bi vam podelil sv. Obhajilo, vam ga tudi kaplan ne bo dal.«

Zaklenil je tabernakelj in ključ vzel s seboj. Po končanem opraviilu je Mikuž s partizani odšel.

Ljudje so osvobodili kaplana Novaka. S silo so odprli tabernakelj in kaplan je naprej maševal, potem pa vsem podelil sv. Obhajilo. Najhuje pa je sledilo:

Partizani so pridrvili nazaj. Obkolili vas in vse ljudi z dojenčki vred nagnali v crekev. Partizani so nanosili v vse hiše seno in slam in vas zažgali. Niti ena stavba v vasi ni ostala cela, Vsa živila in živino so preje pobrali.

Med požarom so imeli partizani veselico sredi vasi in okoli vodnjaka, Harmonika je hreščala oni so pa plesali in se nalivali z žganjem. Nameravali so tudi minirati cerkev, a so se premislili.

Ko je požar ponehal so odprli cerkev in dejali ljudem, da gredo lahko kamor hočejo, toda v vasi ne sme ostati nihče.

V zmedenosti so ljudje v cerkvi začeli pobirati svete podobe in opremo. Partizani jim niso pustili odnesti vse to, morali so pustiti v kapelici nad vasjo.

Ljudje so odšli v Dobropolje, kjer so jih ljudje sprejeli po domovih. Po odhodu vaščanov so partizani v Žvirčah cerkev minirali, pokopališče in grobove oskrunili. To je bilo Mikuževo maščanje.

GRAHOVO

Tu je bila VS ustanovljena v začetku septembra 1942. Postojanka je bila važna, ker je kontrolirala prehod iz Cerknice v Stari trg. Ob ustanovitvi je bila postojanka majhna, štela je komaj 15 mož. Pozneje je vodstvo prevzel Franc Kremžar iz Ljubljane, ki je komunizem in komuniste dobro poznal saj je bil član prve ilegalne skupine na Gorjancih.

Pod njegovim vodstvom ja postojanka narasla na 45 mož.

Po italijanski kapitulaciji sta bili ta in Sv. Urh edini postojanki, ki jih komunisti niso uničili. Toda za Grahovo niso pozabili. V noči od 25. na 26. november 1943 so rdeče brigade obkolile Grahovo in jo napadle. Med napadom so zažgali celo vas in cerkev porušili. V boju je padlo kakih 30 mož. Med njimi so bili mnogi še živi in so zgoreli. Trinajst so jih ujeli živih.

Vsakega posameznika so zabodli ali živega vrgli na ogenj ter vpili: Sedaj se pa le pecite in cvrite psi!« Mnogi so bili samo ranjeni in so klicali pomoč. Med posadko je bil tudi France Balantič, ki je živ zgorel v plamenih hiše, kjer je bila posadka.

Rešenci so pripovedovali, da so se tu dogajali strašni, nečloveški prizori.

DOMOBRANSKO GESLO

Slovenska komunistična stranka, ki v normalnih razmerah ni imela najmanjše možnosti, da bi se na demokratičen način uveljavila v političnem življenju naroda, je izdajalsko izrabila najtežji čas – sovražno okupacijo, da s silo izvede svojo komunistično revolucijo.

Pod geslom osvobodilnega boja, se je lažno predstavila narodu v času, ko je bil narod brez legalnega političnega vodstva in brez legalnih sredstev, da bi lahko narod v kali zatrla ta komunističen poskus.

Partija je šla pot laži in prevare, ustrahovanja, kraje in pobijanja, skušala je doseči svoj cilj.

Narod je prevaro odkril in se lažnemu »osvobodnemu« boju uprl. Ker okupator ni izvršil svoje dolžnosti, da bi narod zavaroval, je ta zahteval od kupatorja orožje, da bi se branil sam.

Slovenski narod ni nikdar sprejel komunizma in ga nikdar ne bo! Komunizem je ogrožal in ogroža materialni, zlasti pa duhovni obstoj in razvoj naroda.

Komunistična revolucija na Slovenskem ni imela nobenega izgleda zmage, če Slovenci ne bi bili izdani od svetovne politike!

Komunizem je Sloveniji prinesel najhujšo sužnost, duhovno razdejanje, ječe, prisilna taborišča, prisilno obvezno delo in genocid slovenske demokratične mladine, Vsa Slovenija, nekdanj cvetoča, vesela, razigrana, je danes eno veliko pokopališče.

Naše geslo: BOG NAROD DOMOVINA, je resničen izraz tistih vrednot in idealov, za katere so se borili in dali svoja življenja tisoči najboljših fantov in mož.

To geslo, ki družijo vse zavedne Slovence, ki ne bodo nikdar spejeli zločinskega komunizma.

»Ena največjih uslug, ki jih more komunist izkazati delavskemu razredu v proletarskih množicah je, da vse načine in z vsemi sredstvi skuša rušiti vero v Boga« je dejal Lenin.

Prvo naše geslo je BOG. Tega so komunisti zanikali in ga blatili vse od začetka njihovega pojava. Sprva previdno, skoro boječe. Skušali so dokazovati z nekimi nepoznanimi imeni »slabih duhovnikov«.

Druga velika vrednota: NAROD, DOMOVINA. To bolj čutino, kot pa znamo povedati.

Za narod je isti jezik bistven element. Tako Slovenci povsod po svetu in v matični domovini ali izven nje pripadamo istemu narodu, govorimo isti jezik. Izven matične Slovenije rojeni otroci slovenskih staršev pripadajo slovenskemu narodu. Da se bodo še dolgo čutili Slovence je važno, da čutijo slovenski jezik kot svoj prvi jezik. Po jeziku bodo spoznavali slovenske vrednote in ohranjali slovensko zavest.

Domovina najprej pomeni dom in kraj kjer smo se rodili, preživljali svoja otroška in mladostna leta. Srčno smo navezani na rodni dom in vse, kar je z njim v zvezi. Ta navezanost je zavzemala zmeraj širši krog krajev in ljudi, kakor se je širilo tudi naše obzorje. Kraj in domača hiša še ni domovina. Domovina so predvsem ljudje, ki so živeli z nami. Ista usoda v sreči in nesreči, naši predniki. Ista volja, preteklosti in sedanjosti

in nas med seboj poovezuje, da hočemo tudi v bodoče deliti skupno usodo.

Za BOGA, NAROD in DOMOVINO smo se borili proti brezbožnemu, zločinskemu komunizmu.

Za komunizem ni važno narodnost, ne družina, ne domovina. Le posameznik je važen in še to toliko, kolikor more doprinesiti k materialni blaginji družbe.

O komunističnem raju nihče več ne govori. Komunistični poskus je stal človeštvo strašne žrtve, namesto raja pa je prinesel sužnost, revščino, obup. Komunizem še ni umrl je pa smrtno zadet. Zato gre naša borba naprej dokler ne bo v našem narodu umrla zavist, sovražstvo, maščevanje, kar vse bo nadomestila bratska ljubezen in strpnost.

»Domovina« je za komuniste ves svet. Ljubezen do lastnega naroda in domovine je za človeka tako naravnega, da se ne da izruvati iz človeškega srca. Kakšno razdejanje je povzročil komunizem v slovenskem narodu in naši domovini je naravnost pretresljivo. Koliko nedolžnih ljudi je uničil. So bili primeri, ko je iztrebil cele družine.

Mučil in moril je najboljše sinove in hčere naroda. Sejal je razdor in sovražstvo, medsebojno nezaupanje in izdajanje.

Zločin, ki ga je izvršil, po končanem boju na tisočih slovenskega življa, nima primere v zgodovini. Zato gre naša borba naprej, dokler ne bo narod svobodo zadihal in si svobodno gradil svojo bodočnost.

LOGAŠKA KLAVNICA

Moški iz Rovt, Gornjega in Dolnjega Logatca in Hotederžice, so bili obveščeni, naj le pridejo v Logatec, ker sem jim ne bo nič zgodilo, ker je vojna tako in tako končana. Če se pa ne bi javili, naj bi imeli težave tako oni, kot njihovi svojci.

Začeli so se javljati, priče iz različnih koncev sveta, ki so potrdili, da so v Logatcu maja in junija 1945 dogajale stvari, ki satanske komuniste iz Logatca težijo v nečloveških zločinih.

Nas je napadal Jože Jeršin, ki je bil v tistem času komandant Logatca in se izgovarjal: »Da kaj takega je nemogoče početi v še tako hudi vojni grozoti.

*Potem ko so se pojavili prvi necenzurirani podatki v Mladini, je bilo Mladino v Logatcu nemogoče kupiti, kajti vso naklado je pokupil lastnik gostilne **Korenčan**, vnuk starega mesarja ki se ni upal spati brez luči zaradi grozot. Poraz zločinov, ki so pricurljali v javnost, je žena komandanta Jeršina prosila bolničarja, ki je bil tedaj mobiliziran, da bi javno izjavil, da Jeršinovi z vso zadevo nimajo nič opraviti.*

Ali je možno, da bi komandant Logatca ne bi vedel, kam izginjajo več sto nedolžnih vaščanov, ki v bistvu niso bili niti vojni ujetniki.

Francka Hladnik je v »logaški pomladi« izgubila brata. Ni odšel z glavnino na Koroško, ampak je ostal doma. Dolgo se ni javil. Ko so to storili njegovi prijatelji, mu je sestra nosila hrano h Kernčanu.

Splošen občutek je bil, da so z njimi ravnali še kar dostojno. Toda nekaj dni za tem pa se je za njimi izgubila vsaka sled,

Francka Hladnik pa je kasneje izvedela nekaj več; Gluhonema Johana Hojan, njen brat je bil hlapec pri Korenčanu, pa mi je na papir narisala, kaj se je takrat dogajalo pri Korenčanu.

Moške so žive natikali na mesarske kavlje, rezali so jim jezike, da ne bi kričali. Potem pa so se nad njimi izživiljali, rezali so jim dele telesa in spolne organe.

Papir sem iz strahu zažgala. Hojanovo so pustili pri življenju, ker je bila gluhonema in so bili prepričani, da ne bo govorila o tem, kar je videla.

Priče zločinov

Izseljenci iz Argentine so nam poslali telefax, v katerem pod prisego izjavljajo, kaj naj bi se godilo v Logatcu.

Fran Zorec je izvedel od domobranskega zobozdravnika dr. Jožeta Zajca, da so ga spomladi po končani vojni pripeljali na morišče pri Korenčanu. V kanalu ob klavnici je videl kri. Ko pa je stražar odprl vrata, je zagledal viseča telesa domobrancev. Iz objema smrti se je zobozdravnik rešil, ker ga je varoval vladni funcionar Tomšič.

Tudi Jože Rupnik iz Buenos Airesa, prej je živel v Hotederžici, potrjuje, da je vedel, da je bil Ludvik Kržič po vojni pripeljan h Korenčanu. Svoji sosedi je povedal, da so ga nameravali tam ubiti. Kmalu za tem pa je izginil.

Betka Maček Vitrih: »da so se zasliševanja vršila v hiši, kjer se je po domače reklo pri »Trohu«. Velika večina zaslišanih je

izginilo. Iz pisma, ki ga je metod Menart pisal leta 1975 Mariji Maček pravi, da so se zaslišanja vodili trije moški. Zaslišane pa so ocenili s tremi ocenami. Od 1 do 3: Ednica je pomenila smrtno obsodbo, dvojka prisilno delo in trojka začasno oprostitev,«

V istem pismu je omenjeno, da so morali imeti ljudje v okolici zaprta okna na cesto. Govorilo se je, da tam mimo prevažajo žrtve v **Šemonovo brezno**.

Vas Rovte nad Logatoem je bila med vojno znano domobransko oporišče, vas pa so branili tudi domačini, večinoma neuniformiranih. Po koncu vojne, se je večina neuniformiranih javila na poziv komunistov. Po pričevanju domačinov se teh, ki so se javili ni nobeden vrnil. Po mnenju organista domače cerkve, naj bi izginilo od 200 do 300 moških.

Družina Albreht še vedno nima napisa na nobenem spomeniku. Nihče ne ve kje so in tudi se ne upa vprašati.

Na sploh Rovtarji, kot Logačani in Hotenjci neradi govorijo o dogodkih, o katerih imajo tako grozne spomine.

»Oblast se bo spet zamenjala in nas bodo vse pozaprla.« opozarja Jože Nagode, ki je bil v Logatcu zaznamovanj manj nevaren. Kasneje pa je bil odpeljan v zaporev v Polju in Šentvidu.

Stvari se bodo končno razjasnile in za vse stotine mrtvih, naj bi se končno izvedelo, kje so njihovi ostanki. To potrjuje tudi izjava Ratka Merušiča, ki ga ljudje poznajo kot domnevnega harnonikarja, ki naj bi s svojo harmoniko preglasil rjojenje mučenih žrtev.

»Za zdaj ne bom dajal nobenih izjav, so preveč boleče«. Ko smo ga vprašali, če kaj ve, kaj se je dogajalo po vojni pri Koren-

čanu, je prikimal pozitivno. Glede na to, da so časi drugačni in oblast neobremenjena so tudi možnosti za omogočiti objektivno resnico«.

»Že na vlaku so govorili, da bodo gotovim ljudem odsekali glave in jih bodo pobili. Ker sem se bal, da je tisto na kar sem mislil, mu nisem odgovoril, da se bom pozneje lahko naredil neumnega, kot, da o tem nič ne vem.

Vsi partizanski oficirji so šli v prva dva vagona, kjer so bili ujetniki – oficirji. Od teh so jih odbrali 54 in so jim kazali, da naj se pripravijo in gredo z njimi.«

»Našim oficirjem je bilo rečeno, da jih bodo poklali. Najprej so jih odgnali na bataljonski štab, kjer so jih preiskali in jih okradli ter si med seboj delili plen. Temu sem bil priča. Potem so jih strašno pretepali z debelimi palicami, da so vsi popadali po tleh. Čakali so teme, nato so jih odvedli nekaj sto metrov v gozd in se med seboj prepirali kdo jih bo klal. Kdo je to počel, ne vem, ker jaz sem se »izgubil«, da bi ne imel krvavih rok. Lahko pa rečem, da so sodelovali vsi.«

Odšel sem k delavskemu odredu in tam večerjal. Pri tem pa sem slišal krike in strele. Kuharji, ki so mi dali večerjo niso nič govorili, kakor tudi jaz ne; toda njihovi obrazi so bili začudeni in s stisnjenimi zobmi.

»Vsi oficirji – morilci so se pojoč vračali. Mad njimi je bil neki oficir Mile, Srb po narodnosti, komandantov ljubljene. On jih je največ poklal.

Da se prepričam, kaj se je dogajalo sem šel tja in našel 54 trupel, katere so vojaki prav takrat zakopavali. Videl sem mlake krvi in eno truplo, ki je bilo prebodeno z nožem. Jaz mislim, da

so bila tudi druga telesa prebodena. Slišal sem samo dva ali tri strele, mrtvih pa je bilo 54.«

Med tem so vojaki neusmiljeno ropali ostale ujetnike, ki so ostali na vlaku. Spomnim se, da je na poti naredilo samomor 14 četnikov. Zakopali smo jih blizu postaje.

Iz Hrušice je vlak peljal na Jesenice. Ko smo prišli do mostu na Savi so prišli fantje od 10 do 16 let z puškami in brzostrelkami pobijali po vlaku in metali trupla skozi okno v Savo, nekaj pa na obrežje.

Na vsakem od poznejših transportov – vseh, ki so bili poslani od komunistov jih je bilo 16 in na vsakem so bila trupla tistih, ki so napravili samomor. Na ukaz Angležev so bila odstranjena v Podrožci in tam pokopana. Prosil sem Angleže, naj to store, da bodo videli ljudje, kaj se v resnici dogaja in da bodo verjeli, kako resnične so moje izjave o postopanju z ujetniki.

Naslednji dan 27. maja je bilo skozi karavanški predor vrnjenih 3.000 Slovencev. Ponoči pa so se v taborišče vrnili trije srbski oficirji in pripovedovali grozne stvari o postopanju z ujetniki. General Krener jih je ostro grajal zaradi strašenja ljudi. Toda takrat je bil tudi sam toliko prestrašen, da je odšel na angleško komando iskat pojasnila.

Po treh urah čakanja v predsobi je bil sprejet pri adjutantu, ki mu je izročil v nemščini pisan ukaz: »od generala Murraja komandanta 6. oklopne divizije – generalu Krenerju, Slovenske vojske« v katerem piše, da je prejel ukaz prestaviti jugoslovanske begunce na nepoznan kraj. Kot vojak pravi, moram ubogati svoje in upam da bo Krener storil isto.

Slovenska poročila kažejo Krenerja v slabi luči; počasen v presojanju situacije. Ko je končno le spoznal položaj, je skrbel le za to, da reši svojo kožo.

Anglež mu je zatrjeval, da gredo v Palmanovo, a Krener mu je dokazoval da vlaki v Trevizo ne vozijo, na domestni progi pa so vsi mostovi podrti.

Anglež je skomigil z rameni in pohlevno dopustil verjetnost, da je Krenerjeva informacija ni točna.

Ko se je Krener vrnil v Vetrinje, je našel večino članov NO ki so tako kot on mislili, da so številna strašna poročila temeljila samo na neodgovornih, ugibanjih in prenašanju čenč.

Šele 30. maja je poslal svojega šoferja Franca Šega v Pliberk (Tudi mesto izročanja) na poizvedovanje. Šofer se je vrnil s strašno novico, da je Pliberk poln partizanov, ki od Angležev prevzemajo skupine slovenskih domobrancev.

Čim je Krener to slišal se je preoblekel v civilno obleko in zapustil Vetrinje. V Nigel Nicolsonovi beležnici je drugo jutro ob 12.45 zapisano: General Slovencev in njegov zeleni Adler – pogrešana.

Ob 9. uri dopoldne so četniški in domobranski oficirji obvestili svoje moštvo, da so Angleži izročili vse njihovo moštvo partizanom v pokol. Svetovali so jim, naj si poiščejo civilno obleko in se raziderejo.

Eni so se takoj porazgubili, drugi pa zbegani in omamljeni od strašnih novic so ostali tam, kjer so bili.

**DOMOBRANCI, KI SO V MAJU 1945 OSTALI DOMA IN SO SE JAVILI PARTIZANOM
UBITI SO BILI PO UKAZU »MAJORJA« RIBIČIČA**

	KRAJ	LETNICA ROJSTVA
1 ARHAR JOŽE	Petkovec 27	1905
2 AŽBE MILAN	Ljubljana	1920
3 BERANEK JOŽEF	Ljubljana, Kopališka 2	1913
4 BEZEK FRANC	Rakitna 72	1908
5 BEZLAJ JOŽE	Zg. Kašelj	1888
6 BLATNIK FRANC	Ljubljana	1919
7 BORŠTNIK JAKOB	Velika Ligojna 27	1926
8 BORŠTNIK JANEZ	Velika Ligojna 27	1923
9 BRADEŠKO JAKOB	Hlevni Vrh	1904
10 BRENCI STANISLAV	Rakitna 27	1914
11 BRENČIČ ALOJZ	Petkovec 34	1904 (1919)
12 BRENČIČ FELIKS	Rovte 32	1911
13 BRENČIČ JANEZ (PETER)	Rovte 37	1898
14 BRICEL (BRICELJ) FRANC	Sp. Hrušica 16	1921
15 BRICELJ FRANC	Korena 15	1920
16 BRICELJ JERNEJ	Korena 15	1924
17 BRUS STANE	Hotedrška 110	1914
18 CANKAR FRANC	Ig 124	1925
19 CELARC FRANC	Rovte	1911
20 CELAREC PETER	Praprotno Brdo 2	1912
21 CIGALE PAVEL	Gor. Logatec 42	1913
22 CVET FRANC	Jeperjek 11	1923
23 ČAMPA (GEMPRE) HINKO	Dolnji Logatec 166	1908
24 ČAMPA ALOJZI	Ljubljana, Hrenova 12	1916
25 ČEMAŽAR STANKO	Ljubljana, Hranilniška 2	1911
26 ČEPON JANKO	Horjul 24	1922
27 ČEŠNOVAR IVAN	Goriška Gora	1923
28 ČINKOLE KAREL	Drenov Grič 18	1908
29 ČUDEN ANTON	Iška Loka	1920
30 ČUK JOŽE	Rovte 72	1905 (1906)
31 ČUK LADISLAV	Dobe 1	1927
32 DOLINAR ANTON	Briše 15	1923
33 DRAGAR BOGOMIR	Ljubljana, Einspielerjeva	1915
34 DRAŠLER FRANC	Sinja Gorica 6	1921 (1922)

35	ERZER (ERZAR) FRANC	Ljubljana, Dolenjska 64	1925
36	FURLAN JOŽE	Bezuljak 8	1913
37	GAČNIK JOŽE	Drenik 3	1913
38	GERL FELIKS	Pudob 9	1915
39	GLAVIČ JANEZ	Ljubljana, Predovičeva 11	1926
40	GLAVIČ STANE	Srednja vas 4	1926
41	HABJAN JANEZ	Hotedršica 111	1902
42	HENIGMAN JOŽE	Goriča vas 22	1917
43	HOČEVAR ALOJZ (SLAVKO)	Zgornja Hrušica 38	1926
44	HREN IVAN	Brezovica 5	1924
45	ISTENIČ FRANC	Hotedršica 37	1903
46	JAMNIK GVIDO	Lanišče	1924
47	JAMNIKAR FRANC	Dolnji Logatec	1917
48	JANČAR ALOJZ	Ljubljana	1916
49	JANKOVIČ MARTIN	Matena	1910
50	JAPELJ JANEZ	Verd 19	1925
51	JAPELJ MATEVŽ	Mala Ligojna 7	1911
52	JELOČNIK PAVEL	Ljubljana, Šušteršičeva 5	1912
53	JERAJ FRANC	Sinja Gorica 36	1902
54	JEREB FRANC	Rovte 100	1923
55	JERINA ANDREJ	Dolnji Logatec 87	1909
56	JERŠIN MATIJA	Srednja vas 6	1923
57	JESIH FRANC	Bizovik	1909
58	JURČEK JANEZ	Podpeč 14	1895
59	KAVČIČ JANEZ (IVAN)	Hlevni Vrh 1	1911
60	KNAVS FRANC	Travnik	1925
61	KOČAR MIHA	Slape	1905
62	KOGOVŠEK IVAN	Ljubljana	1924
63	KOGOVŠEK JANEZ	Rovte 24	1901
64	KOGOVŠEK PETER	Rovte 26	1899
65	KONDARDI (KONDARDI) JOŽE	Pokojišče 15	1915
66	KORBAR JOŽE	Ljubljana	1888
67	KORENČ FRANC	Hotedršica 53	1899
68	KOS RUDOLF	Ljubljana, Ciglarjeva 1	1923
69	KOSTA STANISLAV	Ljubljana, Trdinova 2	1919
70	KOŠČAK MARJAN	Ljubljana	1922

71	KOŠIR STANE	Rovte, Gradišče 11	1920
72	KOVAČIČ ANTON	Ljubljana, Celovška 34	1919
73	KRANJC FRANC	Rovte 83, Na pošti	1905
74	KRIŽAJ JANEZ	Rovte 119	1902
75	KRIŽAJ MILAN	Rovte 157	1907
76	KRŽIČ ANDREJ	Rakitna 13	1899
77	KRŽIŠNIK FRANC	Zadobje	1895
78	KUNC FRANC	Rovte 93	1907
79	LAMPIČ MATIJA	Bizovik 6	1925
80	LENARŠIČ IVAN	Preserje	1924
81	LESKOVAR FLORJAN	Ljubljana	1907
82	LESKOVEC ANDREJ	Rovte 38, Lukanov mlin	1905
83	LESKOVIC FRANC	Bevke 24	1920
84	LOHKAR MIROSLAV	Predstruge	1925
85	LUKANČIČ MARJAN	Ljubljana, Stožice 100	1926
86	MALOVRH FRANC	Butajnova 36	1925
87	MALOVRH FRANC	Velika Ligojna	1908
88	MALOVRH JOŽE	Praprotno Brdo	1923
89	MANDELJ FRANC	Dragomer 20	1912
90	MAROLT MATIJA	Čevica 7	1924
91	MAVER HEN(D)RIK	Ljubljana, Rožna ul. 27	1920
92	MAVSER JOŠKO (JOŽE)	Žibrše 37	1917
93	MENARD JOŽEF (MENART JOŽE)	Novi Svet	1904
94	MERALA RAJKO	Trst	1921
95	MESEC FRANC	Stara Vrhnika 47	1924
96	MLINAR ANTON	Žibrše 28	1916
97	MLINAR FRANC	Žibrše 28	1913 (1902)
98	MLINAR JANEZ	Žibrše 28	1914
99	MLINAR VINKO	Hlevni Vrh 12	1915
100	MODRIJAN ANTON	Rovte 118	1911
101	MODRIJAN JANEZ	Rovte 118	1909
102	MOLE JAKOB	Stara Vrhnika 23	1919
103	MOŽINA FRANC	Žibrše	1906
104	MOŽINA RADO (LADO)	Ljubljana, Ribniška 27	1918
105	MRAK FRANC	Dolnji Logatec	1927
106	MUHIČ FRANC	Črmošnjice 19	1926

107	NADOVE (NAGODE) FRANC	Hotedršica 65	1912
108	NAGODE ALOJZ	Logatec 97	1923
109	NOVAK ALOJZ	Ljubljana, Bleiweisova 15	1909
110	NOVAK FRIDERIK	Petkovec	1906
111	NOVAK IGNAC	Sadinja vas	1912
112	NOVAK IVAN	Vnanje Gorice 77	1905
113	NOVAK JOŽE	Mala Ligojna 10	1924
114	NOVAK MARJAN	Ljubljana	1928
115	OBLAK FRANC	Gorenja vas 20	1903
116	OGRIN FRANC	Velika Ligojna 13	1925
117	OGRIN JANEZ = ALOJZ	Sinja Gorica 33	1923
118	OGRINC STANKO	Ljubljana, Medvedova 5a	1916
119	OPEKA ANTON	Rakitna 44	1919
120	OPEKA JANEZ	Rakitna 44	1913
121	OSREDKAR ANTON	Mala Ligojna	1925
122	OSREDKAR PETER	Velika Ligojna 2	1913
123	OSREDKAR VIKTOR	Gor. Logatec, Blekova vas 7	1912
124	PAVLIN JANEZ	Gor. Mokro Polje 10	1915
125	PAVLIN JOŽE	Gor. Mokro Polje 10	1912
126	PAVLOVČIČ FRANC	Dražica 19	1925
127	PEKLAJ JAKOB	Sinja Gorica 2	1926
128	PEKLAJ JANEZ	Selo	1899
129	PETERLIN FELIKS	Ljubljana	1893
130	PETKOVŠEK ANTON	Vrhnika, Idrijska 17	1899
131	PETROVČIČ FRANC	Petkovec 15	1904
132	PETROVČIČ JAKOB	Rovte	1900
133	PETROVČIČ JOŽE	Rakitna 39	1904
134	PEVEC JOŽE	Ljubljana, Zbačnikova 3	1916
135	PEZDIR ANDREJ	Vnanje Gorice	1914
136	PIRC IVAN	/	1925
137	PIVK ANTON	Rovte 156	1901
138	PIVK ANTON	Žibrše 12	1906
139	PIVK FRANC	Rovte 78	1907
140	PIVK GAŠPER	Žibrše 10	1910
141	PIVK JAKOB	Žibrše 27	1922
142	PIVK JAKOB	Rovte 105	1913

143	PIVK JANEZ	Rovte 87	1915
144	PODOBNIK FELIKS	Žibrše 29	1923
145	PODOBNIK MIHAEL	Žibrše 29	1914
146	POPOVIČ PETER	Ljubljana	1908
147	POTOČNIK JOŽE	Rovte 16	1914
148	PRAZNIK ANTON	Metnaj	1926
149	PRELESNIK ANTON	Goriča vas 13	1922
150	PRISTAVEC FRANC	Brezovica 19	1919
151	PUCIHAR FRANC	Ljubljana, Staničeva 1	1926
152	PURKA(R)T FRANC	Gor. Otave 11	1911
153	ROT JAKOB	Zabočevo 1	1924
154	ROŽAN(E)C FRANC	Begunje 107	1904
155	RUPNIK ALOJZ	Žibrše 83	1909
156	RUTAR FRANC	Marinča vas	1915
157	SAJOVIC JOSIP	Ljubljana, Ob Ljubljanici 25	1885
158	SAMOTORČAN JOŽE	Mala Ligojna 3	1918
159	SEČNIK PETER	Ljubljana	1902
160	SELAN FRANC	Ljubljana, Cesta na Brdo 64	1917
161	SELIŠKAR MIHA	Brezje	1918
162	SETNIKAR JAKOB	Horjul 59	1910
163	SLABE JOŽE	Rovte 77	1901
164	SLOVŠA ANTON	Samotorica 16	1926
165	SOJER FRANC	/	1925
166	STARC ADOLF	Ljubljana, Dermotova 3	1915
167	STARIHA JOŽE	Ljubljana	1907
168	STEGENŠEK KLEMENT	Ljubljana	1917
169	STRAJNAR IVAN	Jerova vas 1	1924
170	STRAŽIŠAR MATEVŽ	Zabočevo 26	1903
171	STRGAR FRANC	Selo	1927
172	SUHADOLNIK IVAN	Zabočevo 31	1923
173	SVETE JOŽE	Podpeč 34	1926
174	SVETIČ VIKTOR	Dobliče 53	1916
175	Š(Č)INKOVEC FRANC	Rovte 146	1910
176	ŠERC CVETKO	Ježica 113	1926
177	ŠINKOVEC ANTON	Rovte 39	1998
178	ŠINKOVEC FIDELIS	Ljubljana, Drabosnjakova 3	1912

179	ŠKRJANC IVAN	Bizovik	1924
180	ŠTEFANČIČ IVAN	Plešivica 7	1923
181	ŠTEFANEC FRANC	Ljubljana, Krakovski nasip 4	1905
182	ŠUŠTAR ALOJZ	Ljubljana	1914
183	TRATNIK JERKO (JARAMIL) JERONIM	Vrh - Sv. Trije Kralji 19	1913
184	TRČEK ANDREJ	Petkovec	1905
185	TRČEK FRANC	Rovte 136	1902
186	TRČEK JAKOB	Petkovec 37	1904
187	TRČEK JANEZ	Sovra	1923
188	TRČEK VINKO	Sovra	1924
189	TRČEK VINKO	Rovte 129	1910
190	TREVEN ANTON	Petkovec 17	1913
191	TREVEN FRANC	Praprotno Brdo	1923
192	TREVEN JANEZ	Rovte 69	1911 (1916)
193	TRKOL (FERKOLJ) ALOJZ	Bizovik	1925
194	TROBEVŠEK IVAN	Jezero 1	1914
195	TURK FRANC	/	1914
196	TURŠIČ JANEZ	Vrhnika	1925
197	URBANC IVAN	Mala vas, Funtkova 36	1926
198	URŠIČ IVAN	Ljubljana, Kladezna 8	1926
199	VAVKEN MATEVŽ	Žibrše 24	1920
200	VAVKEN STANKO	Žibrše 24	1926
201	VAVKEN VIKTOR	Žibrše 24	1922
202	VERBEK MARJAN	Ljubljana, Zvezna 15	1924
203	VERBIČ ALBIN	Stara Vrhnika 59	1924
204	VERBIČ FRANC	Velika Ligojna 29	1923
205	VERBIČ IVAN	Stara Vrhnika 59	1915
206	VERBIČ ŠTEFAN	Podolnica 18	1922
207	VAVKEN (VAVKEN) JAKOB	Žibrše 24	1911
208	VREČAR ANTON	Selo	1925
209	ZADNIK JOSIP	Male Lašče 20	1920
210	ZAGORIČNIK ANTON	Rovte 43	1911
211	ZAJC ANTON	Vrh pri Križu	1907 (12)
212	ZALAR JOŽE	Breže 19	1923
213	ZATLER ANTON	Savlje	1926
214	ZRIMŠEK VIKTOR	Ljubljana, Bezenškova 7	1906
215	ZUPANČIČ FRANC (JOŽE)	/	1912

Gospod, nas si ustvaril svobodne.

*Gospod. Namesto nate
se jezim na vse tiste,
ki te krivijo za vse hudo:*

*za nesreče in smrti,
za bolezni in neuspehe,
za prepire in vojne,
za katastrofe in izdajstva,
za mraz in vročino...*

*Vse naj bi bila tvoja kazen,
vse naj bi bilo po tvoji volji,
vse naj bi bilo po tvojih načrtih,
blebetači in bogokletniki!*

*Saj si nas ustvaril svobodne,
odgovorne in sposobne izbire.*

*In če si zidamo slabe stolpe,
ki se potem zrušijo na nas.
če si izbiramo vladarje,
ki nas potem izžemajo in mučijo,
če izglasujemo zakone,
ki ščitijo barabe in morilce,
če si ustvarimo pošasti,
ki nam kradejo mir in spanje,
če segrevamo in mažemo ozračje,,,*

*kaj imaš ti pri vsem tem,
razen našo zavrnitev in bolečino?*

*Brez tebe Gospodar življenja,
postajamo le gospodarji smrti!*

DJ

ŠKOF DR. GREGORIJ ROŽMAN SE JE VRNIL V SVOJO ŠKOFIJO!

2.500 glava množica ga je sprejela v ljubljanski stolnici, v Sloveniji pa ga je sprejel ves narod!

V soboto, 13. aprila se je pokoj. škof dr. Gregorij Rožman vrnil iz tujine in v nedeljo 14. aprila je ležal v ljubljanski stolnici, kjer so ga Slovenci hodili kropiti in mu izkazovali zahvalo, spoštovanje in pogum, kar je storil za vse Slovence, ne glede na politično pripadnost.

Bil je pravi in odločni pastir svojega naroda, ne meneč se za viharje in groznje, ki so se zgrinjali nad njim.

Obsojal je zmoto, zavračanje, krivico, laž in zločin.

Bil je edina narodna avtoriteta, ki je kazal pot narodu, okupiranemu, trpečemu, preganjanemu, zapeljanemu, izževanemu in kaznovanemu, ker ni klonil pred vabo zapeljivih skušnjavcev!

V nedeljo po maši, in opravljenih pogrebnih molitvah pa je mladina prenesla krsto s pokojnikom, k oltarju žalostne Matere Božje. Položili so ga v kripto. Za slovo pa smo mu zapeli »koroško himno«: Rož, Podjuna, Zila, venec treh dolin, moja bolečina, narod moj trpin ...

NAJ V MIRU POČIVA!

DAROVALI SO

Dar Taboru

Srenly Stepec	80.-
Metoda Peterson.....	10.-
Miller Slavc.....	20.-
Burjes Lojze.....	80.-
Lojze Zupančič.....	50.-
Lillien Sivec	40.-
Nace Omahen	30.-
Olga Kalar.....	10.-
Frank Dolinar	10.-
V Spomin Na Moža Mirkota -	
Jelka Hrovar	60.-
Frank Urankar	30.-
Joži Jakopič.....	10.-
Rudolph Lukež.....	30.-

Patricia Meršol.....	25.-
Mary Vrhovnik	20.-
Milan Dular.....	5.-
Ludmila Skerel	20.-
Ivanka Cenkar.....	5.-
Rudy Lekšan.....	10.-
Cirila Kermavnar.....	5.-
Marinka Skubitz	5.-
Zajec Karl	60.-
Zajec Milan	10.-
Olga Kalar.....	10.-
John Hainihar	80.-

Rožmanov dom

Janez Zupan.....	80.-
------------------	------

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov.

TABOR je last zveze DSPB - TABOR

Mnenje Tabora predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Tabor izdaja konzorcij.

Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila.

...

TABOR is the voice
of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

...

TABOR es el órgano
de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos.

...

NAROČNINA (letna):

Za Slovenijo in Evropo 20 €.

Za vse druge države 20 USA dolarjev.

...

*Dopise, članke, poročila in nakazila
pošiljajte na naslov konzorcija:*

Mag. Ivan Korošec,

Bratov Učakar 90

1000 Ljubljana

Slovenija.

E-mail: ivankorosec@hotmail.com

...

Glasilo Tabor ureja uredniški odbor

Tehnični urednik: Andrej Gale

Tiskovna poročila: dr. Peter Urbanc

Konzorcij: mag. Ivan Korošec

Tiskarna: Rudi Mišmaš, Šmarje Sap

Jože Dežman je prepričan, da je treba spremeniti odnos do žrtev in v njih videti osebe, pri čemer se navezuje na načelo, ki ga v knjigi *Bloodlands*, v kateri popisuje Stalinove in Hitlerjeve zločine, zagovarja zgodovinar Timothy Snyder: niso zadosti okrogle številke o žrtvah, treba je priti do ene žrtve; več milijonov pobitih Judov je namreč več milijonov krat ena. Če je torej v rovu sv. Barbare tri tisoč žrtev, je morda zadnja ta, ki pred smrtjo skrije rožni venec v čevelj ... (Foto: Jože Jagrič)